

2014. május 1. – csütörtök

Pál első levele a korintusiakhoz 11,25: E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Első sorban saját életemre igaz, de azt hiszem, hogy nem csak, hogy nagyobb hangsúlyt kellene kapjon mindennapjaimban a Krisztus vére által kötött szövetség. Nemrég kérdezte valaki, hogy nem-e érezzük magunkat fenyegetve, tekintettel a környékünkön létező feszültségekre. Az volt a válaszom, hogy nem igazán, hiszen eléggé tudatosult már az emberekben az, hogy mi két olyan szövetséghez is tartozunk, melyekkel nem igazán lehet felvenni a harcot, így biztonságban érezzük magunkat. Erre lenne szükségünk a mindennapi lelki harcainkban is, hogy mélyen ott legyen bennünk az a biztonság, az a tudat, hogy a mi szövetségünk maga Isten. Sokszor nem úgy viselkedem, mint akinek szerződése, szövetsége van Istennel, hanem mintha csak egy ideiglenes, korlátolt egyességünk lenne, heti egy-két órát adok, s remélem, egy kis segítséget, áldást kapok. Jézus Krisztus ennél sokkal többet szerzett, Általa élő, állandó közösségünk van az Atyával, biztonságban vagyunk, bármi is történne körülöttünk, de akár velünk is. Mi nem csak hallottunk Istenről, nem csupán próbálkozunk egy kis engedelmességgel, kicsit reménykedve, hátha megkönyörül rajtunk. Nekünk Isten Fia az Ő saját vérével, élete odaáldozásával szerzett szövetséget, így mi végérvényesen Istenhez tartozunk, az Övéi vagyunk. Mindaz, ami velünk történik, minket ér, az Isten ügye is, tud róla, javunkra fordítja. Saját imádságom a mai napon az ismert evangéliumi ének: *Újszövetséged elfogadom, magam egészen Neked adom.*

2014. május 2. – péntek

Ezékiel próféta könyve 18,4: Minden lélek az enyém.

Közmondássá vált Izráelben, hogy az apák ettek egrest, a fiak foga vásott el. A próféta által Isten helyreigazítja ezt a téves felfogást, hiszen minden lélek Istené, mindenki maga tartozik felelősséggel tetteiért. Tévesen értelmezték az ígét, hiszen a tízparancsolatban Isten azt mondja, hogy megbünteti a vétet harmad- és negyedíziglen, de nem hagyható el az, hogy a mondat úgy folytatódik: akik engem gyűlölnék. Érdekesnek is mondhatnánk, ha nem lenne szomorú az, hogy az ember mennyire megtartja a helytelen véleményét, akár nemzedékeken keresztül is. Jézustól is azt kérdezték, ki vétkezett, a vakon született ember esetében, talán a szülei? Jézus tanítására sem változik az ember, mind a mai napig nagyon sokan gondolkodnak így, mondják is néha, hogy Isten nem felejt, a bűn büntetése akár valakinek a gyermekei vagy unokái életében is bekövetkezhet. Nem csak ezzel az ígével, és ezzel a helytelen gondolattal kapcsolatban, hanem általánosan is igaz, és szükséges figyelniük arra, hogy a magunk véleményét ne tekintsük változhatatlan igazságnak, sem az emberek által elfogadott gondolatokat ne helyezzük Isten ígéje fölé. Bátorság szükséges ahhoz, hogy az ember szembenézzen azzal, amit esetleg éveken keresztül tévesen tudott, gyakorolt, és hajlandó legyen azt megváltoztatni, kiigazítani. Az ige épp erre ösztönöz,

jusson eszünkbe, minden lélek Istené, mi is Hozzá tartozunk. Ő teremtett minket, Neki tartozunk felelősséggel, az Ő kijelentése fölötté áll minden emberi gondolatnak, igazságnak. Az ige nem csak azt üzeni, hogy mindenki a maga életéért felel, hanem azt is, hogy az ÚR a mi Istenünk, mi pedig az Ő népe, az Ő gyermekei vagyunk.

2014. május 3. – szombat

Mózes harmadik könyve 20,8: Tartsátok meg rendelkezéseimet, és teljesítsétek azokat! Én, az ÚR szentellek meg titeket.

Az előző versben arra szólítja Isten az Ő népét, hogy legyenek szentek. Sokan úgy gondolják, hogy a szentség az egy bizonyos lelki tulajdonság, vagy lelki állapot, aki szent, az nem vétkezik. Márpedig földi ember nem tud ilyenné válni saját erejéből, noha mindig voltak olyanok, akik ezt hirdették, és minden erejükkel erre törekedtek. Ma is vannak, akik azt gondolják, hogy Isten azt várja el tőlünk, hogy szentek legyünk, vagyis elérjük azt a lelki állapotot, amikor képesek vagyunk ellent mondani minden kísértésnek, és egyre inkább tiszta és bűn nélküli életet élünk. Ahhoz, hogy ilyen szentek legyünk, nincs is másra szükségünk, gondolják, mint arra, hogy nagyon akarjuk, és teljes erőnkkel törekedjünk erre. Egyszerűbben fogalmazva Isten kimondja az Ő igényét, legyetek szentek, a többi pedig rajtunk múlik. Milyen jó, hogy itt van az igében ez folytatás, a mai vers, mely a cselekvő Istenről beszél. Feladata az embernek az Úr akaratát követni, rendeléseit megtartani, de nincs egyedül, s nem önerejéből valósítja ezt meg. Isten az, aki megszentel, aki a megszentelődés útján nem csak irányt mutat, hanem erőt ad, cselekvően ott van az életünkben. Megszentelődésünk nem azt jelenti, hogy elértük a tökéletes lelki jellemvonások szintjét, hanem azt, hogy egyre inkább odaszánjuk életünket az ÚR követésére, a Neki való engedelmességre, egyre természetesebbé válik számunkra, hogy mindenkor, mindenben Isten Lelkének vezetésével és áldásával élünk, hiszen Ő szentel meg minket.

2014. május 4. – vasárnap

A zsoltárok könyve 25,16: Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok.

Talán nem létezik és nem is élt a földön ember, aki soha ne érezte volna azt, akár rövid ideig is, amit a zsoltáros megfogalmaz: magányos és nyomorult vagyok. Amikor valaki ebben a helyzetben van, az nem vigasztalja őt, hogy mások is éreztek hasonlóan. Azt viszont megtanulhatja a mai igéből, hogy Isten gyermekei is érezhetik magukat magányosnak, nyomorultnak, de ők van kihez menjenek ezekkel a lelki terhekkal is. Van kihez imádkozni, van, akitől segítséget lehet kérni és várni, van mindig Valaki, akinek elmondható minden fenntartás nélkül mindazt, ami szíven van, hiszen ezt a zsoltárt is úgy kezdi Dávid, hogy megvallja Istenben való bizodalját. Mindenki lehet magányos, nyomorult, de nem kell megrekedni ebben az állapotban, hanem könyörögnünk kell Isten kegyelméért, segítségéért. A rettenetes az, amikor ez az állapot hosszas, amikor belefásul valaki a magányosságba, és már nem is keresi mások

társaságát, amikor már reménysége sincs afelől, hogy nyomorult állapota változhat. Egy idő után maga az élet is értelmét veszti az ilyen ember gondolkodásában, s már csak az jellemzi őt, amit valaki egyszer úgy fogalmazott, hogy véletlenül született, tehetetlenségből él és végelgyengülésben fog meghalni. Istenem, fordulj felém, és könyörülj rajtam.

2014. május 5. – hétfő

Nehémiás könyve 9,6: Uram, te vagy egyedül! Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van.

Bármerre nézünk, mindenütt Isten kezének alkotásait láthatjuk. Mindig elgondolkoztat az, amit Jézus mondott a Hegyi beszédben, hogy Isten még a mező virágait is számon tartja. Elgondolkoztat, millió, de lehet, hogy milliárdnyi virág úgy nyílik évente, különböző helyeken, hogy abban csak Isten gyönyörködik, mert olyan helyen virágzik, ahol emberek nem járnak. S még jobban elgondolkoztat, és csodálatra indít, amikor olvasom a mai igében, hogy Isten alkotta az egek egeit is és minden seregüket. Az ember az utóbbi századokban kezdte valamelyest megismerni a csillagok világát, az utóbbi évtizedekben jutott el oda, hogy már képes olyan számításokat végezni, melyek alapján kikövetkezteti a csillagok világának sok csodáját. Isten gyermekeként hálásak vagyunk a tudósok munkájáért, hiszen egyre több okot adnak a csodálatra és az Alkotó imádatára. Azt is látjuk, hogy az egek egeinek megismerése, azok seregeinek felfedezése még mindig nagyon gyerekcipőben jár, nem bízhatja el az ember magát, s nem is vonhat le messzemenő következtetéseket még nagyon hiányos ismeretei alapján. A bibliai korban az ember felnézett a csillagok égre, csodálta azt, amit megismerni nem remélt, s imádta Istent. Mintegy fél évezrede az ember kezdett többet megismerni az egek seregeiből, még kezdetleges eszközeivel a teremtett mindenség rendezettségébe, törvényeibe kezdett bepillantani, az akkori tudósok mindezek alapján imádták Istent, a Teremtőt. A mai ember már sokkal többet felfedezett a mindenségből is, annak működéséről, törvényeiről, rendezettségéről, de ezek alapján csak egyesek imádják a Teremtőt, ma már sokan Isten nélkül szeretnének mindent megérteni és megmagyarázni. Kiváltság és kegyelem, hogy Istenünk megadta nekünk ezt a lelki világosságot, hitben való értelmet, mellyel a zoltároshoz csatlakozva mi is valljuk: URunk, Te egyetlen vagy, Te alkottál mindeneket, és mi hálát adunk mindazért, amit megismerhetünk kezed munkáiból.

2014. május 6. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 7,9: De ha nem hisztek, nem maradtok meg!

Júda királya két üzenetet kap. Az első egy hadüzenet, Arám királya szövetségelt Izráel királyával, szándékuk meghódítani Júdat. Ettől az üzenettől megijed a király, s vele együtt az egész nép, azt írja a próféta, hogy a király és a nép szíve reszketni kezdett, mint az erdő fái a szélben. A veszély valódi, a két nép katonailag és számban is erősebb, nagyobb, mint a júdaiak. Védekezni mégis szükséges, talán mentjük, ami

menthető, gondolhatta a megrémült király. Ekkor jön a második üzenet, ezt a próféta hozza, mégpedig Istentől. Azt üzeni az ÚR, hogy Ő pontosan ismeri Arám és Izráel szándékát, azt is tudja, hogyan akarják azt megvalósítani, de nem fog sikerülni. Maradj nyugton, mondja Isten a királynak, és Júda egész közösségének, ne félj, mert nem az történik, amit az emberek terveznek, legyenek ők akár földi királyok, nem vihetik véghez akarataikat, ha Istennek szándékával az nem egyezik. Csak, mondja az ÚR, higgyetek abban, amit a próféta által üzenek, higgyetek abban, hogy a Mindenható cselekszik majd értetek, biztatok abban, hogy megmaradtok, mert Isten Szava szólt. Ha nem hisztek, nem maradtok meg, fejezi be a próféta az üzenetet. Júda királya, vele együtt az egész közösség, s nem utolsó sorban a mai igeolvasó ember döntés előtt áll. Egyfelől a látható veszedelem, a felsorakozó ellenséges tábor, másfelől Isten üzenete egy ember által. Egyrészt a világ számtalan kihívása, másik oldalon Isten ígéretei. Akkor és ma egyaránt igaz: ha a magunk kezébe vesszük sorsunkat, elveszünk. Ha bízunk az ígéletben, meg fogjuk tapasztalni Isten cselekvő hatalmát. Az üzenetet talán legrövidebben így lehetne megfogalmazni: higgy, és megmaradsz!

2014. május 7. – szerda

Pál második levele a korintusiakhoz 11,3: Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszágával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől.

Ebben az aggóató figyelmeztetésben van egy nagyon jó hír is, az, hogy a korintusiakról Pál megállapítja, hogy őszinte, tiszta hűséggel ragaszkodtak Krisztushoz. A felszólítás célja, hogy ez a hűség megmaradjon, idejében észrevegye ez a közösség a tévtanítást, a megtévesztés veszélyét, legyenek éberek, ne engedjék magukat megtéveszteni. Mert sajnos, ez lehetséges, amíg a földön élünk, bármily messze is jutottunk volna a megszentelődésben, a mi ellenségünk nem mond le arról, hogy elszakítson minket mennyei Atyánktól. És nem válogat az eszközökben, nincs olyan, amit ne lenne hajlandó megtenni saját célja érdekében. Pál arról beszél, hogy a korintusiak gondolataikban távolodnak el Krisztustól, s kérdezhetnénk, honnan tudja ezt az apostol, hiszen bármennyire odaszentelt életű lenne is, mégsem ismerheti mások gondolatait, egyedül Jézus ismerte mindazt, ami az emberek szívében, gondolataiban volt. A válasz az, és ez nekünk is fontos üzenet, hogy a gyümölcsökből. Meglátszik az, amikor valaki már nem ragaszkodik teljes hűséggel Krisztushoz, az illető magatartásán, beszédén, viselkedésén. És ez nem kell megijesszen, s nem szabad arra indítson, hogy képmutatóan törekedjünk a látszat megőrzésére, hanem hálásaknak kell lennünk, ha istenfélő emberek, hitben testvérek észreveszik a veszélyt, s idejében figyelmeztetnek minket. A Biblia utolsó könyvében található levelek is ilyen figyelmeztetéseket tartalmaznak, azokban mindig ott van a visszatérésre, változásra való felszólítás is, mert sajnos, el lehet távolodni Istentől, de hála legyen az Ő kegyelmének, vissza is lehet fordulni, ha idejében belátjuk a veszélyt, és az ÚR kegyelmét kérjük. Maradjon meg szívünkben a tiszta, őszinte hűség Krisztus iránt.

2014. május 8. – csütörtök

Péter első levele 2,3: Mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.

Péter apostol mondhatni, könnyű helyzetben van, hiszen arra hivatkozhat, hogy a gyülekezetek már ismerik az Istennel való közösség szépségét, áldását, nem kell őket meggyőzni arról, hogy jóságos az ÚR, mert ezt már tudják, megtapasztalták. Arra biztatja Isten gyermekeit, hogy hitben erre építsenek, mivel már van egy alap, tudják, hogy az ÚR jóságos, akkor növekedjenek az Istennel való közösségben, épüljenek fel lelki házzá. Gyakorlatilag mind a két irányba igaz és érvényes az ige. Igaz, hogy csak azok tudnak lelki házzá épülni, akik megízlelték Isten jóságát, akik közösségben vannak az ÚRral. Ha ez a tapasztalat nincs meg, ez a közösség hiányzik, akkor nem hiteles és nem is tartós az, ami épül, legtöbbször csak utánozza a közösség a lelki egyház életét, sok képmutatással, kevés valódi örömmel. És igaz az ige úgy is, hogy akik megízlelték Isten jóságát, azok életében nem maradhat következmények nélkül Isten ismerete. Manapság elég sokan követik a tv képernyőjén a főzős műsorokat, ezeknek egy nagy hiányosságuk van, bármennyire is hirdeti a műsorvezető, hogy mennyire finomra sikerült az, amit készített, a nézők nem kóstolhatják meg, nem ismerhetik meg azt a finomnak mondott ízt. Ha viszont valaki pontosan követi az elhangzottakat, akkor neki is lesz tapasztalata, bátran mondhatja, én is jónak találom, hiszen kipróbáltam. Mi olvassuk, hogy az első gyülekezetek mit tapasztaltak, hogyan éltek. Feladatunk nem más, mint az, mit Jézus így fogalmazott meg: eredj el, és akképpen cselekedjél.

2014. május 9. – péntek

A jelenések könyve 22,17: Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!

Úgy hangzik ez a mondat, mintha mai reklám lenne. Hozzá is szoktunk már ahhoz, hogy minden irányból zúdul ránk a reklámáradat, s már nem igazán figyelünk fel arra sem, ha valamit ingyen kínálnak, hiszen rosszabb esetben saját kárunkon, jobb esetben mások esetéből megtanultuk, hogy az ingyen kínált portéka mennyire ráfizetéses. Ha mégis érdekel egy kínált árú, szolgáltatás, rákérdezzük, hogy milyen feltételekkel jár az ingyen, mennyi ideig, mit kell hozzá fizetni. Sokan így gondolkodnak Istenről, és az ÚR Isten által kínált bűnbocsánatról, kegyelemről is. Isten ingyen kínálja a bocsánatot, ingyen, minden fizetés, teljesítmény nélkül hajlandó minket igazzá nyilvánítani, mi mégis úgy gondoljuk, hogy ingyen van, de azért mi is kell valamit adjunk. Hiszen, mondják is némelyek, csak nem adja Isten a kegyelmet egy gazembernek, egy érdemtelen bűnösnek. Előbb az ember térjen meg, mutasson legalább hajlandóságot a jó dolgokra, kezdjen el imádkozni, templomba járni, hagyjon fel bűneivel, legalább a nagyobbakkal, s meglátja, Isten is megbocsát neki. Ez nagyon emberi gondolkodás, Isten nem így hirdeti. Amikor azt mondja az ÚR, hogy a szomjazó jöjjön, vegye az élet vizét, akkor ott nincs apró betűs rész, nincs egyéb feltétel, szabály, hanem Isten úgy érti, ahogy a legegyszerűbb ember is érti ezt: ingyen van,

elvehető, pont. Jó lenne ma őszintén Isten elé állni, imában elkérni Tőle az Ő ígérete alapján mindazt, amit Krisztusban készített és kínál nekünk.

2014. május 10. – szombat

Pál második levele a korintusiakhoz 9,7: Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert "a jókedvű adakozót szereti Isten".

Megkísért a gondolat, hogy másokra vonatkoztassam, mások életében vizsgáljam az Isten igéjének való engedelmisséget, az ahhoz való viszonyulást, mindazonáltal a magam életében szükséges első sorban a tisztázás. Az ige alapján próbálom saját életemben megvizsgálni az adakozást, s annak mikéntjét. Mikor, kinek, milyen elvek szerint szoktam adni? Első megállapításom az, hogy többet is adhatnék. A második pedig az, hogy saját életemben leginkább a pillanat dönti el, hogy kinek és mennyit, míg Pál azt írja, hogy a hívők előre eldöntötték, hogy mennyit adnak a rászorulóknak. Érdeemes arra is figyelni, hogy amikor bizonyos pénzösszeghez jutok, fizetést kapok, vagy más javakért, szolgáltatásokért jut egy összeg hozzám, hogyan gondolkodom arról. Az összeg nagyságának függvényében eltervezem, mit tegyek vele, s bizony elég ritkán szerepel ezen tervek között, hogy adakozásra is jusson. Egészen biztos, hogy nem ugyanaz a jókedv és az önelégültség, márpedig az apostol az elsőről ír az adakozással kapcsolatban. Hitéletünkhöz tartozik az is, ahogyan az anyagiakkal bánunk, a szívből jövő, jókedvű adakozás az, amit Isten szeret. Segíts, URunk, hogy ne csak hiányosságaink, nem megfelelő hozzáállásunk derüljön ki az igéből, hanem szeretnénk ebben is úgy cselekedni, úgy adakozni, hogy áldás legyen benne, engedelmisségünkkel ez által is dicsőítsünk Téged.

2014. május 11. – vasárnap

János evangéliuma 14,5-6: Tamás erre így szólt hozzá: Uram, nem tudjuk, hova mégis: honnan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam.

Noha évszázadok, sőt, közel két évezred óta ismeri a keresztyénség Jézus életét, tanítását, mégis ugyanúgy gondolkodik sokszor a hitéletéről, mint a tanítványok. Jézus arról beszél, hogy elmegy az Atyához, helyet készíteni az övéinek, s azoknak tudni kellene, hogy mit jelentenek Mesterük szavai. Sajnos, nem így van, Tamás szavaiból kiderül, nem tudják, hova megy Jézus, s azt sem, hogy milyen módon, milyen úton jut el az Atyához. Ma is a többség azt gondolja, hogy Isten országába úgy elehet eljutni, ha követünk egy utat, egy keresztyénnek mondott életvitelt, megfelelő gyakorlatokat végzünk, mint az istentiszteletek látogatása, rászorulóknak segítése. Ezt az utat, a keresztyénség megfelelő gyakorlatait szükséges megismerni, azon haladni, s mindez elég, hogy eljussunk a célba, az Atyához. Jézus válasza első hallásra meglepő, mégis, az egyetlen valódi válasz: az Isten országába vezető út nem egy életvitel, nem módszer, hanem élő közösség Isten Fiával. Vele megyek, mindent Vele teszek, életközösségem van Isten Fiával, Általa pedig magával Istennel, ez az „út”, melyen

Isten országába juthatok, ezen érkezhetsz oda minden keresztyén. Jézusnak valljuk az ének szavaival: *Megismerni Téged, ez az örök élet!*

2014. május 12. – hétfő

A zsoltárok könyve 21,14: Mutasd meg hatalmadat, Uram! Mi pedig énekelünk, zsoltárt zengünk hatalmas tetteidről!

Az ószövetségi választott nép életének fontos része volt mindig az ÚR tetteinek említése, azokra az eseményekre való emlékezés, melyekben Isten hatalmas kézzel segítette népét, szerzett nekik győzelmet, szabadulást. Az ÚR segítségével, áldásáért évszázadok múlva is hálát adott ez a nép, s ebben az emlékezésben és hálaadásban sokszor benne volt a reménység, bizodalom is, hogy ezután is ilyen hatalommal siet az övéi megsegítésére a Mindenható. A mai igevers akár különösnek is mondható, ha nem egészséges hittal fordul valaki Istenhez, ezt az imát megfogalmazva, akkor akár furcsának, megfontolatlanak, örültnék is tűnhet az, aki így gondolkodik, imádkozik. Hiszen az hangzik el tulajdonképpen, hogy amikor veszéllyel, ellenséggel kell az ÚR népének szembe néznie, akkor ők nem azt cselekszik első sorban, amit minden más nép cselekedne, katonai szervezkedéssel a győzelmet előkészítve, hanem Istenhez fordul. Ebben az Istenhez való kiáltásban pedig azt mondják, hogy ők nem harcra készülnek, hanem zsoltárok és dicséretok éneklésére. Ha csak harccal, önmaguk erejével, eszközeivel kellene keresni a győzelmet, valószínű elvesznének, hiszen kevesen vannak és erőtlenekek, de ha Istenhez fordulnak segítségért, az ÚR hatalmasan cselekszik majd, s nekik „nem marad más”, mint megköszönni a segítséget, dicsérni az URat. Ne akarjuk rosszul értelmezni ezt a bizalmat, megvolt a nép feladata is minden alkalommal, és volt, amikor Isten a szabadítást úgy adta, hogy a népet a harcban erősítette meg. Az üzenet nem a semmittevés, hanem az Istenben való bizodalom. Nekünk is ad az ÚR feladatot, a lelki hozzáállásunk viszont akkor helyes, ha az ige példája szerint mi is első sorban Istentől várjuk az Ő hatalmának munkáját, s már harcaink kezdete előtt tudjuk: *még hálát adok Neki, az Ő szabadításáért.*

2014. május 13. – kedd

János első levele 3,1: Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.

János apostoltól tudjuk azt is, hogy nem természet szerint vagyunk Isten gyermekei, hanem az által, hogy befogadtuk életünkbe Jézus Krisztust. Ez pedig hatalom, ahogyan azt János az evangéliumának első fejezetében írja. Nem kis ajándék tehát Isten gyermekének lenni, hiszen egyfelől az ÚR befogadó szeretetének gyümölcse ez, másrészt pedig hatalmat és az ezzel járó felelősséget is hozza magával, Ahogyan a földi örökbefogadásoknál történik, amikor valaki egy új család tagja lesz, azt jelenti, hogy attól kezdve teljes jogú tagja a családnak. Az örökbefogadók őt magukhoz vették, mert szeretik, az örökbe fogadott pedig teljes jogú tagja lesz új családjának, mindazokkal az előnyökkel és kötelezettségekkel, melyek arra a családra érvényesek. Valahányszor így szólítanak minket, hogy „kedves testvéreim”, eszünkbe juthat, hogy testvérek vagyunk mindazokkal, akik ugyanennek az Atyának gyermekei, s mindnyájan Istenünk szeretetéért lettünk fiak, végérvényesen Hozzá tartozunk, az Övéi vagyunk. Mindenki ismeri a vicces történetet, amikor a katonák közül a szabókat szólították, és a Szabó nevűek léptek előre, de rájuk nem volt szükség, mert nem tudtak varrni. Mi ne legyünk csak

név szerint keresztyének, azaz Krisztushoz tartozók, hanem, ahogy az apostol mondja, lássuk, emlékezzünk, milyen nagy szeretet tett minket Isten gyermekeivé, s örömmel vállaljuk, áldását és felelősségét ennek, mondván: azok vagyunk.

2014. május 14. – szerda

Ezékiel könyve 13,3: Így szól az én Uram, az Úr: Jaj a bolond prófétáknak, akik a maguk feje után mennek, mert semmit sem láttak!

Két magyarázatot is hallottam a prófétaságra, melyek által jobban megértettem ennek a szolgálatnak a lényegét. Az első szerint a prófétát Isten megszólítja, és mindegy kis résen, nevezzük ma kulcslyuknak, betekintést enged neki a mennyei valóság egy bizonyos szeletébe, részletébe. Nincs más feladata az Isten szolgájának, mint elmondani azt, amit látott. A másik magyarázat szerint képzeljük el éltünket, a világtörténelmet egy egyenesnek, Isten pedig felemeli bizonyos magasságba a prófétát, ahonnan előre lehet látni azt, ami ezen az egyenesen történik, a feladat pedig ugyanaz, amit látott a próféta, mint jövőbeli eseményt, azt kell hírül adja Isten népének. Természetesen ezek csak példák, még csak nem is tökéletesek, de mindkét példa vége felhívja figyelmünket arra, hogy a próféta, és hozzá hasonlóan Isten mai szolgálói csak azt mondhatják el, amit Isten „láttat” velük. Az volt a könnyebb feladat, amikor Isten megszólította a prófétákat, s üzenetet adott át nekik. De az is előfordult a választott nép életében, hogy a nép kérdezte az URat, a próféták által. Ha ők nem kaptak kijelentést, Isten nem „láttatott” velük semmit, akkor egyes próféták nem akartak üzenet nélkül vissza menni a néphez, ezért maguk találtak ki üzenetet. Ettől őrizzen meg minket igehallgatókat mennyei Atyánk, s ettől őrizkedjen mindenki, aki az ÚR igéjét tolmácsolja. Nekünk nem általános igazságokra, nem tanult emberek bölcsességére van legjobban szükségünk, hanem Istenünk vezetésére, amit igéje által, s annak magyarázásával is kijelent nekünk. Imádkozzunk minden alkalommal azért, hogy amikor valaki ígét olvas és azt magyarázza, legyen mindig Isten akarata szerinti a magyarázat, láttassa meg az ÚR minden mai szolgájával az Ő akaratát.

2014. május 15. – csütörtök

Lukács evangéliuma 10,35: Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ránköltesz, amikor visszatérek, megadom neked.

Sok fontos üzenete van Jézus eme jól ismert példázatának, de maradjunk ma ennél az egyetlen versnél, a példázat befejező mondatánál. Az eddigiekért is csodálhattuk a samaritánust, aki irgalmasságot gyakorolt a rászoruló emberen, függetlenül annak nemzetiségétől. Már az is fontos üzenet, hogy vegyük észre a bajban levőt. Amit viszont ez az ember megtesz, azt kevesen követik ma. Nem csak lehajol, néhány percet áldozva elsősegélyt nyújt neki, aztán, ha sebeit bekötözte, már jobb helyzetbe hagyja hátra, hanem elviszi egy fogadóba. Időben, fáradságban és anyagiakban is segítségére

van egy idegennek, egy nyomorultnak. A történet ezzel a verssel befejeződik, nem tudjuk, hogy mikor jött vissza a samaritánus, kellett-e további összeget költsön az ápolásra. Amikor egy történetnek nincs vége, legtöbbször ennek két oka van. Az egyik az, hogy egyértelmű a befejezés, nem szükséges annak további részletes ismertetése, a másik ok pedig az szokott lenni, hogy a szerző az olvasóra, hallgatóra bízta a befejezést. Jézus példázatában egy harmadik okot fedezünk fel. Az eddigi kegyes cselekedetek alapján egyértelmű lehet az, hogy valóban visszatért, s szükség szerint adott még pénzt a kezelésre. Az ÚR Jézus azonban a hangsúlyt nem a fogadóban történetekre, vagy ezután történő eseményekre teszi, hanem azt mondja: eredj el, hasonlóan cselekedj. Ez a mi feladatunk is, nem könnyű, nem kényelmes, időt, áldozatot kér, de ezt várja tőlünk Megváltónk.

2014. május 16. – péntek

A zsoltárok könyve 51,14: Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készsleges legyen.

Azért kérem én is azt, hogy újra vidámíts meg, URam, mert voltam már vidám, ismerem a felszabadult, valódi örömet, mely Tőled származik, mely Benned való igazi öröm. Sajnos, vannak életemben olyan szakaszok, amikor hiányzik életemből mindez. Sok mindent sorolhatnák, mi vezetett a Veled való közösség örömeinek csökkenéséhez, ha másokról lenne szó, talán még tanácsot is mondanék, vigasztalni, erősíteni próbálnám a másik embert, biztatnám, reménységre hívnám. Amikor azért imádkozom, hogy vidámíts meg újra, akkor, ha néha megkeseredett lélekkel, mégis azon reményemnek is hangot adok, hogy Te megteheted. A Te szabadításod, az a támasz, melyet nyújtasz nekem késszé teheti lelkemet mindarra, amire elhívtál, elvégezheti bennem mindazt, amit szeretnél. URam, Te bizonyára nem értsz félre engem, távol áll tőlem, hogy a Biblia hithőseivel akár csak egy napon emlegessék nevem, mégis azt mondom, hiszem, amit nem tudok elképzelni. Tudom, hogy ez a mondat Dávid bűnvallásának része, s nincs kétségem afelől, hogy minden okom megvan arra, hogy magam is őszinte bűnvallással esedezzem bocsánatodért, Atyám. Kérlek, vidámíts meg újra, lelkemet tedd készslegesé.

2014. május 17. – szombat

Sámuel első könyve 12,20. 23: Akkor ezt mondta Sámuel a népnek: Ne féljete! Ti ugyan elkövettéte mindezt a rosszat. Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az Úr ellen, és ne imádkozzam többé értete.

Izrael népének magatartását talán mindnyájan ismerjük, legalábbis azt a részét, amikor Isten figyelmeztetése ellenére makacsul ragaszkodnak saját kívánságukhoz. Az ÚR Izrael királya, ők mégis földi királyt szeretnének, amikor pedig megkapják, rövid időn belül megértik, hogy nem volt helyes az, amit kértek. Jó lenne ebben is hasonlítani

ehhez a néphez, és belátni hibáinkat, megvallani tévedéseinket, Istenhez fordulni őszinte bűnbánattal. Ahogyan Dávid is fogalmaz bűnvalló imájában, Isten nem veti meg, és nem veti el a töredelmes és bűnbánó szívet, prófétája által üzen népének. Isten üzenete tehát az, hogy nem mond le népéről, tovább is Istenük marad, saját népének tekinti őket. Isten üzenetének átadása után a visszavonulni, ma így mondanánk, hogy a nyugdíjba készülő Sámuel próféta elmondja, hogyan tekint ő erre a népre, mit tart hivatásának a továbbiakban: imádkozni fog ezért a népért, és tanítja őket a jó és egyenes útra. Ma egyre kevesebben és egyre kevésbé hajlandók elfogadni az idősebbek tanítását, hiábavalónak tartják imáikat is. Idősödő emberek is azt tartják fontosnak, hogy anyagi javakat tudjanak szerezni gyermekeiknek, unokáiknak, ha erre már nem vagy nagyon kis mértékben képesek, fölöslegesnek érzik magukat. Jó lenne ismét megtanulni, egyre több emberben tudatosítani az imádság fontosságát, a jó és bölcs tanács hasznos voltát. Jó lenne az esztendő múlásával felfedezni sokunknak, hogy ameddig Isten életet az e földön, addig ez egyik legnagyobb lehetőségünk és feladatunk: imádkozzunk szereteteinkért, gyülekezeteinkért, Isten népéért. Nagy ereje van az igaz ember könyörgésének, mondja Jakab apostol. Sámuel akkor is imádkozik a népért, amikor ebben a fejezetben azt fogalmazta meg, hogy a nép nem engedelmeskedett Isten akaratának sem, és az ő prófétai szavát is semmibe vették, amikor királyt kértek. Nem az igazakért, a jókért kell imádkoznunk, hanem az engedetlenségért, a bűnösökért, a megtérő és Istent kereső minden emberért. Ma kiért járulok a királyi szék elé?

2014. május 18. – vasárnap

A zsoltárok könyve 38,10: Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtásom.

Néha kicsiknek, jelentékteleneknek érezzük magunkat, úgy gondoljuk, hogy senki nem figyel ránk, nem fontos az embereknek a véleményünk. Ha viszont visszahalljuk valakitől azt, amit egy-két nappal, vagy több idővel korábban mondtunk, az jólesik, kis elégtétellel vesszük tudomásul. hogy mégsem szálltak el nyomtalanul gondolataink. Amikor pedig valami fontosat szeretnénk megosztani a hozzánk közel állókkal, sokat jelent, ha van, aki meghallgasson, van, aki megértsen. Isten gyermekeinek ez nagy lehetősége, ajándéka, hogy olyan áldott orvosunk van, aki a nap bármely órájában fogad minket. Vele lehetünk egészen őszinték, s ha nem is ért velünk egyet, nem vet el magától, meghallgat, kiigazít, megerősít, megvigasztal. Előtte lehet sóhajtozni, terheink, nehézségeink alatt roskadozva, ezek miatt, de bűneink, vétkeink miatt is sóhajtozhatunk bűnbánattal, bocsánatáért esedezve. A reformátorok azt mondták, hogy a földön élő ember egyszerre bűnös és megváltott, a mai ige alapján azt fogalmaznám meg, hogy a mai keresztyén egyszerre örvendező és sóhajtozó. Szívünkben Krisztus él, az örök életről bizonyosak vagyunk, ezek örömet jelentenek számunkra, ugyanakkor nem tagadhatjuk azt, hogy megkeseredünk erőtlenségeink, bűneink miatt, és sokszor a külső életkörülmények miatt is sóhajtozunk. A mai

zsoltárvers alapján saját személyes imám ez: URam, Előtted van életem, szívemben nincs rejtve Előled semmi, köszönöm, hogy elfogadod örvendező-sóhajtozó életem.

2014. május 19. – hétfő

A zsoltárok könyve 66,8-9: Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét! Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon.

Tisztelet a kivételnek, egyházi közösségeink többsége hangtalan közösség. Nálunk a lelkipásztor prédikál, sok esetben bibliaórán, más alkalmakon is ő beszél, a hívek hallgatnak. Isten dicsőítése hangos szóval csak a közösségi éneklés során történik, ebből sajnos egyre kevesebben veszik ki részüket, különféle okokat sorolva. Az sem ritka, amikor valakiről környezete nem tudja, hogy hisz Istenben, sőt templomba is szokott járni, mert annyira magánügyként kezeli hitét, hogy senkinek nem beszél róla. A mai zsoltárvers arra hív minket, akik naponta Isten kegyelméből élünk, és ezt meg is értettük, el is fogadtuk, hogy hangosan dicsérjük Istenünket. Nem kényszerből, hanem örömmel, sok jótéteményéért hálás szívvel. Vegyünk részt a templomi, közösségi éneklésben, mondjunk hangos áment az imádságra, hirdessük egyszerű szavakkal mindazt, amit az Úrról megismertünk, amit Tőle kaptunk, hívogassunk másokat is az Ő áldásainak elfogadására, Nevének magasztalására. Dicsérjük Istent, mert életet adott, és életben tartott mindezidáig, sőt, Krisztusban olyan életet ajándékozott nekünk, melyet többé senki nem vehet el tőlünk, Benne örök életünk van. Méltó az ÚR a dicséretre, hangosan magasztald Isten népe az Ő Nevét!

2014. május 20. – kedd

A zsoltárok könyve 119,64: Uram, kegyelmed betölti a földet. Taníts engem rendelkezéseidre!

Regényekből, korabeli tudósításokból, történelemkönyvekből tudjuk, hogy két-három évszázada egy üzenet milyen gyorsan jutott el a címzetthez. Ha több száz kilométerre küldött valaki levelet, az postakocsival hetek alatt érkezett meg. Milyen „rettenetesen” gyorsnak számíthatott az, amikor már vonattal, később autóval is szállították a küldeményeket. Mai fiatalok mindezt megmosolyogják, nekik már a lehető legtermészetesebb az, ha élőben cseveghetnek a föld túloldalán élőkkal, egyenes adásban követhetnek eseményeket bármelyik pontjáról bolygónknak. Így is lehetne fogalmazni, kis túlzással, hogy ma már Föld nevű bolygónkon teljes a lefedettség mobilhálózat, műholdas tévéműsor, világháló és még pár szempont szerint. Akkor ugyancsak a maiak nyelvén tegyük érthetőbbé az ősi zsoltár üzenetét: Még a legmagasabb hegyeket, legmélyebb barlangokat és óceáni árkokat is ide értve, teljes, kivétel és túlzás nélkül tökéletes a lefedettség az egész világon Isten kegyelme szerint, mert az ÚR kegyelme betölti a földet. Bárhol, bármikor elérhető, igénybe vehető, csak megfelelő vevőkészülék kell hozzá. Ami különössé teszi ezt a „szolgáltatást” az, hogy ingyenes, és a vevőkészüléket is ingyenesen lehet elfogadni. A vevőkészülék neve hit,

amit ugyancsak a Szolgáltató kínál, teljesen bérmentve, ajándékba. Csupán erre a nyitottságra, vágyakozásra van szükségünk, amit olvasunk az igében: taníts engem. Azaz szólj hozzám, küldj nekem üzenetet, amit megértsek, követhessek. Ha megvan már a vevőkészülék, nincs olyan mélység, melyből ne tudna kivezetni a mennyei irányítás, nincs olyan magasság, mely elszédíthetne, eltántoríthatna Tőle, bárhol is tartana életünk, a kegyelem minden ponton elérhető. Itt van Isten, Veled van az ÚR, légy Istennel szüntelen online!

2014. május 21. – szerda

Máté evangéliuma 7,24: Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát.

Mi általában a jó oldalon vagyunk, legtöbb ember erről meg van győződve. Szinte az élet minden területére érvényes ez a fajta gondolkozás. Kezdve a politikai állástól, melyről meg van győződve legtöbb ember, hogy helyesen látja, ítéli meg azt, hogy mi a jó és hasznos, mások pedig nem látják a teljes valóságot, el egészen a leghétköznapiabb, legközönségesebb dolgokig. Már kisgyermek korunkban is mindig a jó hősök oldalán voltunk, s ez a szemlélet kiterjedt aztán sok mindenre. A vallásra, hitbéli dolgokra is legtöbbször igaz, hogy mi a jó oldalon állunk. A gazdag ifjú helyében bizonyára lemondunk volna vagyonunkról, s Jézus követői lettünk volna, tanítványként Jézust biztos, nem árultuk volna el, s nem tagadtuk volna meg. Ha pedig a mai példázatra gondolunk, akkor mi vagyunk azok, akik kősziklára építik házukat, sőt, tovább visszük a gondolatot, a kőszikla Krisztus, a mi hajlékunk, minden dolgunk, életünk megáll bármely próbák alatt, mert jó az alapja. Szinte megkísért minket a gondolat, hogy megköszönjük Istennek, hogy mennyire jók vagyunk, de ismerjük Jézusnak az öntelt farizeusról szóló példázatát, ezért nem tesszük. Szánjunk mégis pár pillanatot arra, hogy a fenti állításokat saját életünkben megvizsgáljuk. A ház viharban vizsgázik, akkor derül ki, hogy milyen alapra épült, hitünk pedig a próbák alatt bizonyítja, hogy valóban Krisztusba gyökerezik. Túl azon, hogy az ígét olvasva titkon gyönyörködünk saját engedelmisségünkben, helyes hitgyakorlatunkban, kérdezzük meg magunkat, hogyan hordozzuk a próbákat, mit teszünk a bajok, nyomorúság idején. Bölcs akkor vagyok, ha még amikor szélcsend van, hallom Krisztus beszédét, s megcselekszem azt. Ebben az esetben a próbák idején nem esem kétségbe, nem keresek Istentől idegen megoldásokat, nem keseredik meg lelkem, mindenről lemondva. Istenünk, add, hogy ne csak szavainkkal, képzeletünkben legyünk a jó oldalon, neked engedelmes gyermekeid, hanem a mindennapokban, amikor még nincsenek próbák, akkor is Neked engedelmeskedve építsük szilárd alapra hitéletünket.

2014. május 22. – csütörtök

A zsoltárok könyve 90,17: Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!

A világban minden múlandó, sőt, maga ez a világ is elmúlik egyszer, számunkra elképzelhetetlen és megmagyarázhatatlan módon. Múlandó világunkban azonban nagy különbségek vannak, sok gyönyörű virág néhány órát, jobb esetben pár napot gyönyörködött, mielőtt elhervadna, a sziklák pedig századokon, évezredekken át szinte változatlanok. Az, amit mi emberek alkotunk, készítünk, megvalósítunk, nem örök, de ugyancsak nagyon eltérő lehet az élettartama, s ezzel együtt a haszna is. Divat mostanság, s még versenyeket is szerveznek, homokból, jégből, élő sövényből s ki tudja mi mindenből még szobrokat, érdekes formákat faragni, de ezek életideje nem több néhány hétnél, két-három hónapnál. Ugyanezeket az eszmék, ideológiák terén is elmondhatjuk, azzal a különbséggel, hogy a kétkezi alkotásoktól eltérően a szellemi „termékekről” leggyakrabban úgy gondolták az emberek, hogy azok örökké érvényesek lesznek. Politikai rendszerektől kezdve irodalmi, építészeti vagy zenei stílusokig minden múlandó, változó. Mindezeket ismerve mégis arra törekszünk, hogy ha nem is örökkévalót, de legalább hosszú ideig maradandót alkossunk, akár kétkezi munkánkkal, akár tanításunkkal, gondolatainkkal. Ehhez a földi dolgokban a legjobb, legtartósabb anyagokat, munkamódszereket keresi az ember, a szellemi alkotásokban pedig a legegységesebb igazságokat. A mai ige Istenhez szóló kérés, melyben Mózes az Úrhoz imádkozik, Őt kéri, hogy tegye maradandóvá kezének munkáit. Sokszor meg kellett tanulni az ószövetségi népnek, hogy nem a lovak erejében, pajzsok sokaságában van a győzelem, hanem Isten hatalmas kezének szabadításában. Most azt is el kell fogadni, hogy az, amit magunk teszünk, két kezünkkel készítünk, alkotunk, az is csak akkor lesz hasznos, tartós, maradandó, ha Isten áldása van rajta. Ha az ÚR azzá teszi, akkor sokáig szolgál majd sokakat, bármiről is lenne szó.

2014. május 23. – péntek

János harmadik levele 2: Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.

Elméletileg jókívánság hangzik el, másoknak ajánlhatjuk megfontolásra az ígét, önmagunkra nézve, illetve engedtessek meg az egyes szám, önmagamra nézve, és őszintén átgondolva bizony van ok az önvizsgálatra, bűnbánatra, könyörgésre. Elméletileg tehát ez egy jókívánság, de nevezzük inkább áldás kérésnek. Megvan benne a megszólított ember ismerete, a felőle való jó reménység, hitéről, egészséges lelki életéről való meggyőződés. Ilyennek kellene lennünk mindnyájunknak, a második pontban erre biztathatjuk egymást, ahogyan valakitől gyakran hallottam asztali áldást így mondani: mielőtt táplálnád Atyánk testünket, tápláld a mi lelkünket is. Testvérek, legyünk egészségesek lelki életünkben, legyünk jó reménységgel egymás lelki állapotáról, imádkozzunk a lelki és testi áldásokért. De eljutunk, eljutok a harmadik ponthoz, s magamra nézve az első gondolatom az, hogy ez ma nekem nem egy jó kívánság. Testem sokkal jobban van, egészségesebb és gondozottabb, mint lelkem. A lelki életemre nem fordítok elég időt, s túl gyakran és könnyen változik, a reménység magaslatáról hamar alászáll a csüggedés mélységébe. Ha testem

hőmérséklete ingadozna ilyen gyakran és gyorsan, az betegséget jelentene, orvoshoz kellene fordulni. Lelkemnek az áldott orvosra van szüksége, de érthetetlenül sokszor halogatom annak felkeresését. Az ígéért hálás vagyok, mert nem csak azt juttatja eszembe, hogy milyen gondok vannak lelki életemmel, hanem hívogatásnak fogadom, benne maga az áldott Orvos keresi fel a rászorulókat, Ő szólít meg, ha nincs minden rendben, s hirdeti, hogy szeretne engem, mindnyájunkat helyreállítani, meggyógyítani, hogy olyan lelki egészségünk legyen, melyhez hasonló testi állapotot kívánva, a legjobb kívánságot, áldásért való imádságot jelentse. Adjon az ÚR lelki meg-egészségesedést.

2014. május 24. – szombat

A zsoltárok könyve 39,8: Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem!

Nagyon fontos kérdés az, hogy mit várunk. Választások alkalmával, vagy sporteseményen némelyek alaptalan, megfontolatlan célokat állítanak maguk elé, s mivel azokat nem érik el, elcsüggednek. Ha viszont jól megfontolt céljuk lett volna, az eredmény sokszor azt fölülmúlja, s bizony örvendezhetnének. Idősödő emberektől nagyon sokszor hallottam, hogy nem ér semmit az életük, mert nem tudnak annyit és úgy dolgozni, mint régen. Az elvárás az, egyébként teljesen alaptalanul, hogy erejük mindig ugyanaz legyen, s mivel nem így történik, hiábavalónak érzik az életüket. Isten előtt állva a zsoltáros azt kérdezi, mit várhatok? Emberileg, a körülményekre tekintve nem sokat, vagy nem sok jót. Ezen a ponton azonban legyünk józanok, s ne lendüljünk át a ló másik oldalára. Megkísért az a gondolat, hogy Istenben bízva azonban mindent várhatunk, Neki semmi nem lehetetlen, reménykedhetünk minden reménység ellenére. Ábrahám hitte, hogy idős kora ellenére gyermeke fog születni, Izráel népe a Vörös tenger előtt nem sok jót várhatott, de Isten szabadítsa nem késett, Gedeon serege kis létszámmal is megküzdött az ellenséggel, Márta testvére feltámadása felől nem kételkedett, a százados Jézus hatalmáról, betegséget, sőt halált legyőző erejéről tett bizonyosságot, és sokáig lehetne meg folytatni a sort. A felsoroltak, és még sokan mások a hit hősei. Azonban hozzá lehet tenni, hogy csak az említett példáknál maradjunk, hogy Ábrahám első gyermeke a szolgától született, Izráel a Vörös tenger előtt a pusztulást várta, Gedeont félelméért Isten éjjeli kémkedésre küldte, hadd hallja, mennyire meg van rémülve az ellenség, Márta a feltámadáskorra várta testvérenek életre kelését, az utolsó napon, a százados pedig hitvallását azzal az őszinte mondattal fejezi ki, hogy hiszek, segíts hitetlenségemen. Mindez nem jelenti azt, hogy ne hittek volna Istenben, de hitük nem jelentette azt, hogy el is képzelték, bizonyosak is voltak az ÚR tetteiben. Ők rábízták Istenre, hitték, hogy Neki semmi nem lehetetlen, s mindazt, amit megígért, meg is fogja cselekedni. De hogyan és mikor valósítja meg az ÚR az Ő akaratát, azt nem tudták előre. Talán Eszter szavai ide kíváncsoznak, aki népéért kész a király elé menni, hívatlanul, ezzel életét kockára téve, s Isten nevét ki sem mondja, mégis ott van szavaiban a bizodalom, mikor azt mondja: ha el kell veszennem, hát vesszek el. Mit várhatok? Emberileg nem sokat. De ügyem, életem Isten

kezében van, egyedül Benne bízom, az Ő akarat a legjobb. Az Ő akarata legyen meg ma is.

2014. május 25. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 52,9: Megvigasztalta népét az Úr, megváltotta Jeruzsálemet!

Ha egy kis időt szánunk arra, hogy bármily kérdésről, fogalomról elgondolkozzunk, néha megdöbbenő következtetéseket teszünk. Mit is jelent a vigasztalás? Mert biztosan több, mint a sajnálat, komoly alapja kell legyen. Kisebb, avagy komolyabb nehézségeink idején megismertük a megvigasztalódást, avagy megelégedtünk azzal, hogy idővel talán enyhül a fájdalom, mások is szenvednek, és sok ehhez hasonló közhellyel? Mikor törekedtünk igazán megvigasztalni valakit, nem hiábavaló, üres szavakkal, nem kényszerből, nem képmutatóan, hanem tusakodva érte? Legyünk nagyon őszinték, s válaszoljunk legalább önmagunknak igazán, amikor észreveszik rajtunk szomorúságunkat, vagy tudnak bajainkról, és igékkel vigasztalnak hitben testvéreink, szokott-e az ige vigasztalni? Vagy Jóbbal együtt mondjuk, hogy ilyeneket én is tudok mondani, nyomorult vigasztalók vagytok? Talán mindnyájan láttunk, ismerünk kisgyermeket, akiket még úgy igazán, hitelesen meg lehet vigasztalni, de felnőttek között ez oly ritka. Isten azt mondja az igében, hogy a szabadulás ígéretével megvigasztalta népét. A nép még nem indult haza, de már tudja, ahogy a költő fogalmaz, hogy a csillagok tengelyét olajozzák szorgalmas angyalok. Istennél készen áll a szabadulás, nemsokára beteljesedik rajtunk mindazon áldás, amit Isten most kijelentett. Lehet közhely, ismert, sokszor idézett szólam, hogy Isten kezében van az életünk, Ő szabadulást készített, megvigasztalta ígéretével az Ő népét. Ha viszont a Lélek munkálkodik, s bár minél több szívben munkálkogna, a jól ismert üzenet életté válik, vigaszt, erőt, áldást hoz életünkbe. Vigasztalj meg minket, Istenünk.

2014. május 26. – hétfő

A zsoltárok könyve 73,26: Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!

A mai ígét úgy is olvashatom, hogy ha meghalok, s elenyészik, semmivé, porrá lesz testem, akkor is Istené vagyok, Nála van az örökségem, Hozzá készülök. Ezzel az olvasattal azonban a feltételes mód indokolatlan, hiszen nem feltételes az, hogy meghalok, vagy sem, elporlad testem, vagy sem, egyértelmű, hogy mindnyájunk földi élete egyszer véget és. A hívők számára a folytatás sem kérdéses, és nem feltételes módon van az, hogy Istennél leszünk, hanem ez is bizonyosság, meggyőződés. Ezért az ígét inkább olyan értelemben olvasom, hogy ha még élek ugyan a földön, de öregszen, vagy betegség miatt lesz egyre kevesebb az erőm, elenyészik, vagy ahogyan Károli fordítja ezt a verset, megfogyatkozik testem és szívem, az Istenben való bizodalom akkor sem lesz kisebbé. Sőt, a testem mellett szívem is elenyészhet, mert megfárad nem csak a test, hanem elfárad a lélek is, s bár nem szeretném, néha nem

tagadhatom, hogy megfogyatkozik reménységem, bizodalمام, lelki elvárásaim, lelki igényeim kisebbé lesznek, akkor sem felejttem el, hogy az ÚR az én örökségem, Ő mindig megmarad nekem. A költő szavai találnak ide: hiszek ... Istenben, mert hinni akarok. Testem, szívem, s sok minden, ami ezekkel a szavakkal van kifejezve meggyengül, megfogyatkozik, de mégis megmaradok, mert megmarad a kősziklám, maga Isten. Megfogyatkozik sok minden, de az örökségem mégis biztos, mert Isten az én örökségem, én pedig, az Ő választott népével egyetemben az Ő öröksége vagyok.

2014. május 27. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 35,6: Mert víz fakad a pusztában, és a kietlen tájon patakok.

Istennek hatalma van arra, hogy vizet fakasszon a pusztában, csodák által is gondot viseljen népéről, gyermekeiről. Itt azonban nem a pusztai vándorlás csodáira való emlékezésre szólít az ige, hanem Isten új ígéretet ad a babiloni fogságban élő népnek, amikor vizet ígér a pusztába, patakot, a kietlen tájakon. Jól tudjuk, hogy víz hiányába pusztává lesz még a termőföld is, elsivatagosodik az a terület, mely hosszú időn keresztül nem jut vízhez. Ha azonban a pusztaság, a terméketlen, meddő föld vizet kap, újra életre kel, zöldül és virágzik, ismét gyönyörűségessé válik. Izrael népének élete ebben az időben pusztává lett, hiszen nincs többé templom, nincs istentisztelet, nincs éneklés és közösségi ima. Sokan kezdik azt gondolni, egyesek már hirdetni is, hogy ez a végső pusztulás előrehaladott szakasza, innen már nincs visszatérés, lehetetlen ennek a népnek a megmaradása. Isten a próféta által viszont épp ezt hirdeti, hogy a nép megmarad, sőt, ismét virágzó élete lesz. Ahhoz, hogy élet legyen, vízre van szükség, ezért Isten vizet ígér a pusztában, Ő fog csodát tenni annak érdekében, hogy a kietlen tájak életre keljenek. Ma is nagy szükségünk van Isten ezen ígéretére, hiszen sok ember lelki világa pusztasághoz hasonlít, s ezzel nem ítélni akarunk mások fölött, csupán bánkódunk azokért, akik lelkiekben élettelenekké válnak. Néha a közösségi életünk is kietlenné lesz, s nem kevesen vannak, akik az egyház, a vallásos közösségek végét hirdetik, el kell ismernünk, hogy ha Isten nélkül gondolkodnak, akkor még ésszerű is az, amit gondolnak és mondanak. Mi azonban tudjuk, hogy mennyei Atyánk akkor sem mond le rólunk, ha a magunk hibájából jutottunk oda, ahol éppen tartunk lelkiekben. Nem hiába nem csak hirdette az akkoriaknak az Ő csodatevő hatalmának közelgő munkáját, hanem le is íratta ezeket az igéket, hogy mi is olvashassuk, erőt merítsünk belőle, kitartóan kérjük és várjuk a felüdülés idejét. Kérjük ma a sokak által ismert ének szavaival: *hulljon a zápor, Atyánk, ... küldj áldás záport reánk.*

2014. május 28. – szerda

Józsué könyve 14,8: Társaim, akik velem jöttek, megrémítették a nép szívét; én azonban hűségesen követtem Istenemet, az Urat.

Isten kettős ígéretet adott népének, egyfelől azt mondta, hogy kiszabadítja őket az egyiptomi rabságból, utána pedig nekik adja Kánaán földét. Sokan gondolták, mondták azt, hogy a fogságból szabadulni nem lehet, s ha nincs szabadulás, akkor nincs Ígéret Földje sem. Isten hatalmasan cselekszik, kihozza népét Egyiptomból. Azt gondolhatnánk, hogy akik átérték ezt a szabadulást, Isten hatalmas erejét saját szemükkal láthatták, azok már nem kételkedhetnek többé az ÚR ígéreteinek beteljesedésében, de ez nem így történik. A nép félni, kételkedni kezd, ismét csak emberileg gondolkodnak, s kémeket küldenek Kánaánba, hogy kikémleljék azt a földet, amit az ÚR ígért nekik. Mindaz, amit mondanak visszatérésükkor a kémek, igaz, ahogyan a nép a hírekre reagál, emberileg érthető és jogos, s így van ez ma is. Akik panaszkodnak, reménytelenek, életük kilátástalan, és sorolják mindazon tényezőket, melyek ilyen érzésekre vezették őket, igazat mondanak, emberileg nem is lehet, a körülményeket figyelembe véve más magatartás azon helyzetben. A föld valóban gazdagon terem, annak lakói viszont tényleg erős és jól felszerelt vitézek, még ha a legjobb stratégiát dolgozná is ki Mózes, a legnagyobb lelkesedéssel indulni is Áron és serege a kánaániak ellen, semmi esélyük sincs azokkal felvenni a harcot. Egy valaki mégis kimaradt ebből az egyenletből, mégpedig maga Isten és az Ő ígérete. Nem azt ígérte az ÚR, hogy kihozza népét Egyiptomból, aztán majd szerezzenek maguknak országot, hanem Isten ígért nekik földet, országot. Az ÚR fog munkálkodni, ha népe engedelmeskedik Szavának. De népe nem engedelmeskedik, hanem megrémül a kánaáni hírek hallatán, mert a kémek megrémítették őket, amikor csak a tényeket mondták el, és megrémül a nép, amikor csak a tényeket veszi figyelembe. A tények igazak, de mindennél igazabb az ÚR szava, mindennél nagyobb az Ő hatalma, mindennél biztosabb, hogy Ő beteljesíti adott szavát, ha gyermekei Rá hallgatnak, Neki engedelmeskednek. Józsué és Káleb volt az a két ember, aki az egész nép elé mert állni, és azt mondták: minden igaz, de annak a népnek eltávozott az oltalma, de velünk van az ÚR, ezért ne féljete. Hogy megrémül-e szívünk, vagy békességünk van, nem attól függ, hogy vannak-e nehézségek, hanem attól, hogy kizárólag a tényeket vesszük figyelembe, vagy kimondjuk ma is: a valóság ez, de Isten velünk van.

2014. május 29. – csütörtök, mennybemenetel

Máté evangéliuma 18,20: Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Ha valaki nem ismeri ezen szavak jelentését, s azt, aki mondja őket, az bizony megdöbbenhet. Azt mondja Jézus, hogy veletek vagyok minden nap, és épp távozik tanítványaitól. Veletek vagyok, azaz mindig itt leszek, nem hagylak el titeket, s közben eltűnik szemeik elől. Azon a napon, amikor felemeltetett, és az Atyának jobbjára ült, azt mondta követőinek, hogy a világ végezetéig közöttük marad. Mindezen csak azok csodálkozhatnak, akik nem ismerik Jézust, s így nem tudják, mit jelent az Ő jelenléte követőinek, tanítványainak életében. Akár úgy is mondhatnánk, hogy azért ment el, hogy velünk maradhasson, hiszen nekünk nem Jézus fizikai jelenléte a fontos, hanem

az, ahogyan vezet, irányít, vigasztal, erősít, megáld lelkiekben, szüntelen. Azzal, hogy Ő már nem látható földi szemeinkkel, lehetővé tette, hogy mindig, mindenütt látható legyen a hit szemével. Jézust úrrá és királlyá tette Isten, ahol Ő jelen van, ott van az Ő országa, ahol uralkodik, ott van királysága. Márpedig a mi életünkben uralkodik, mert mi készséggel és örömmel Neki engedelmeskedünk, Őt kérdezzük, Rá figyelünk, Szavát követjük. Számunkra a mennyország nem a Jézussal való találkozást hozza majd, mert ma is Vele közösségben élünk, hanem a közösségünk kiteljesedését jelenti, amikor minden bűntől, hiábavalóságtól megtisztulva alkalmasok leszünk a teljesség meglátására, az Istennel való tökéletes és szent, örök együttlétre. Vele leszünk a dicsőségben, Vele vagyunk már ma is, helyesen fogalmazott az ének szerzője: *mindig velem, URam, mindig velem, még ha nem láthat is gyarló szemem.*

2014. május 30. – péntek

A zsoltárok könyve 60,14: Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el.

Volt idő, amikor nagyon gyakran emlegettem az ézsaiási igét, Isten gondolatai nem az ember gondolatai. Egy idő után más igék kerültek gyakrabban emlegetésre, nem utolsó sorban azért is, hogy ne gondolhassa bárki, hogy már csak szokásból említek egy igét. Most azonban ismét nem hagyható ki az említett ige, hiszen újra előttünk áll egy olyan kijelentés, mely emberi logikával nem értelmezhető helyesen. Ha emberi észjárás szerint fogalmazzuk, azt mondjuk, hogy Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, még ellenségeinket is eltapossuk, s ezzel nem tulajdonítottuk magunknak a dicsőséget, hiszen világosan fogalmaztunk, a győzelmet Isten segítségével sikerült kivívni. Mégsem ez áll az igében, hanem a mondat első része után, emberileg nem logikusan az van, hogy Ő tapossa el ellenségeinket. Akkor mi szükségünk nekünk az Ő segítségére, kérdezhetnénk újra az emberi gondolkodás szerint, ha a győzelmet Isten ajándékként adja? Hiszen mégsem mi visszük véghez a hatalmas dolgokat, Ő tapossa el ellenségeinket. Ne feszegessük az emberi gondolkodás határait, inkább fogadjuk el a Biblia sok igéjének figyelembe vételével az ige Isten szerinti értelmét, ha pedig ez nem adatott meg, kérjük az URat, adja meg a bölcsességet, világosságot az Ő Szavának értésére, befogadására. A mondat mindkét része érthető, a kettő közötti kapcsolatnál akadunk el. Ha Isten segít, nagy dolgokat teszünk, ez így világos, és az ÚR megsemmisíti ellenségeinket ugyanúgy egyértelmű. A kettő együtt pedig Isten gondolkodását mutatja, s egyáltalán nem nehéz megérteni és elfogadni. Amikor az ÚR megerősít minket, hogy legyőzzük ellenségeinket, akkor nem mi használjuk az Ő segítségét, hanem Ő győz általunk. Nem úgy fogalmaz egy hadi tudósítás, hogy a katonák nagy győzelmet arattak, a vezetők segítségével, jó irányításával, hanem a király nagy győzelmet vívott ki, s mindenkinek nyilvánvaló, hogy a csatában katonák harcoltak. Nem Isten segítségének mellékes, vagy másodlagos említésével beszélünk a mi nagy eredményeinkről, hanem alázattal adunk hálát Neki, hogy az Ő nagy terveiben, hatalmas munkájában porszemnyi eszközök lehetünk mi is. Munkálkodjon hatalmasan ma is mennyei Atyánk, gyermekeinek, anyaszentegyházának életében.

2014. május 31. – szombat

Sámuel második könyve 7,21: A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal.

Dávid templomot szeretne építeni Istennek, az ÚR azonban ezt nem engedi meg, hanem fia, Salamon fogja felépíttetni azt. Amikor Isten elmondja Dávidnak, hogy nem ő fog templomot építeni, azzal vigasztalja, hogy emlékezteti őt, milyen sok áldásban részesítette, sok csatában győzedelmeskedett, uralkodása idején felvirágzott a nép élete. Dávid erre válaszol azzal, hogy Istennek tulajdonítja mindazon hatalmas dolgot, ami királysága idején történt. Ha valaki büszke lehetett volna, akkor Dávid igen, hiszen pásztor legényből lett király, már fiatalom legyőzte Góliátot, sok csatában ő maga is harcolt, nem kis dicsőséggel, az ország a jó úton haladt, sokáig lehetett sorolni a király érdemeit, tetteit. Mi mindezek ezrednyi, vagy még kisebb szeletéért is sokszor mennyire büszkék vagyunk, mennyi mindent tulajdonítunk önmagunknak, s elvárjuk, hogy sokan észrevegyék tetteinket, tehetségüket, méltassanak érte. Dávid alázatra, józanságra, hitre tanít, amikor az ÚR ígéreteiről, szándékáról és azok beteljesedéséről beszél. Persze, hogy mindenki örvend a békének, a jólétnek, az áldásoknak, de ezek nem azért következtek be, mert a király, s vele együtt a nép ezt célul tűzte ki, s megvolt hozzá a kellő bölcsességük és erejük, hogy céljaikat el is éri. Nem így történt, hanem a célokat Isten állapította meg, Ő több alkalommal ismertette is akaratát, ígéretet tett arra nézve, hogy mit akar népével elérni, nekik ajándékozni. Ha pedig valaki ismeri Istent, akkor tudja, hogy innen már egyenes út vezet a megvalósításhoz, hiszen mindaz, amit az ÚR szándékszik cselekedni, azt meg is teszi, nincs Nála nagyobb hatalom, aki Őt gátolná, megakadályozhatná tervei megvalósítását. Ma is akkor lesz békességünk, harmonikus életünk, ha felismerjük, elfogadjuk Isten céljait, mert amit Ő akar, az a legjobb számunkra. Boldog ember az, aki így tud visszatekinteni életére, s elmondja: mindaz, ami történt, az ÚR szándékának, akaratának megvalósulása.